

Lukraak

Lukraak

PORSHA BOEK # 1

Eduard Meinema

Lukraak

Porsha Boek # 1

Copyright © 2023 Eduard Meinema

Website: www.eduardmeinema.com

This book is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are the product of the authors' imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual events, locations or persons, living or dead, is coincidental.

All rights reserved. Except as permitted under the U.S. Copyright Act of 1976. No part of this publication may be reproduced, distributed or transmitted in any form or by any means, or stored in a database or retrieval system without the prior written permission of the publisher.

Imprint: Independently published by E. Meinema, Hellevoetsluis, The Netherlands.

www.transfiction.nl

ISBN 9789403701448

NUR 340

All rights reserved.

*And if I'm wasting my chance
Of getting famous
Thank God at least I didn't sell my soul
To your emptiness*

*I'll go my own way
I choose my own way*

*En als ik mijn kans verspeel
Beroemd te worden
Godzijdank heb ik dan tenminste mijn ziel niet verkocht
Aan jouw leegte*

*Ik zal mijn eigen weg gaan
Ik kies mijn eigen weg*

*'Famous'
Selah Sue (Sanne Putseys)
(van het album 'Rarities', 2012)*

1

De dood past bij haar. Dat dacht ik toen ik het adres had gevonden dat Nola me had ge-sms't. Mijn beste vriendin, Nola Fester, had eindelijk een nieuwe baan gevonden. Een functie bij een gerespecteerde firma. Tenminste dat was wat ze mij had verteld.

‘Kom alsjeblieft naar me toe, dan gaan we samen lunchen, alsjeblieft, alsjeblieft, alsjeblieft,’ had ze me aan mijn kop gezeurd.

Daar stond ik dan, netjes gekleed. En het enige waar ik op dat moment aan kon denken was hoe ik hier in hemelsnaam weg kon komen. Levend. Zo snel mogelijk! Toen ik met Nola had afgesproken had ik niet verwacht dat ik haar hier zou vinden. Toch leek haar gothic verschijning prima op zijn plaats; hier op de begraafplaats. Hoewel ik wel vermoedde dat veel bezoekers verrast zouden zijn om een lid van de Addams familie aan de balie van de receptie aan te treffen.

Ja, Nola Fester is mijn beste vriendin. Maar ze is een beetje... anders. Volledig in het zwart gekleed, de enige make-up die ze draagt, gebruikt ze om extreem donkere smokey eyes te creëren. En ze praat als een man. Of moet ik zeggen, ze vloekt als een man? Ze is zo grof; op de middelbare school hadden de studenten haar de bijnaam *Zola* gegeven. Maar ondanks haar voorkeur voor grof taalgebruik en haar soms angstwekkende uiterlijk, is ze de beste vriendin die je je kunt wensen. En een

schoonheid. Nou ja, schoonheid verborgen achter haar donkere kant.

De 'Black and Blonde Bees' noemden ze ons op school. Niet dat we 'Queen Bees' waren. Zelfs niet eens 'Wannabees'; alsjeblieft zeg! Nola's standaard zwarte outfit, zwarte haar en zwart opgemaakte ogen, waren het tegenovergestelde van mijn gebruikelijke witte garderobe en lange blonde haar. Yin en Yang, in levenden lijve. En man, wat hielden de jongens op school van die Black and Blonde Bees. Hoewel ik moet toegeven dat we allebei ook wel iets extra hadden... Nola en ik zijn gezegend met geweldige borsten. Ik bedoel, echt prachtige borsten. Grote tieten zeiden de jongens altijd. Meestal gevolgd door minder aangename opmerkingen over mijn voornaam. Opmerkingen zoals 'Ik zou jou best willen berijden'. Oh pap, waarom? Waarom heb je me Porsha genoemd? Natuurlijk begrijp ik dat zowel jij als mama een echte Porsche wilde hebben, ik bedoel de auto. Maar mama heeft ons al lang geleden verlaten. De laatste ansichtkaart - jazeker een *ansichtkaart!* - kwam uit Italië. Lang voor de internethype, om nog maar te zwijgen van Facebook of Twitter. Soms vraag ik me zelfs af of ze überhaupt wel van computers heeft gehoord. Maar ik zit er maar mooi mee opgescheept, met een naam die iedereen zich herinnert op het moment dat ik mezelf voorstel. 'Oh! Wauw! Porsha.' En hoewel we niet meer op school zijn, weet ik wat de meeste jongens denken... *'Die zou ik graag willen berijden...'* Op zo'n moment is een vriendin als Zola, sorry, Nola, erg handig. Met haar beschaafde, expressieve manier van communiceren vertelt ze elke jongen, of man aangezien we nu in onze twintiger jaren zijn, om 'eerst maar eens een oude fiets uit te proberen voordat ze zelfs maar mogen denken om Porsha te berijden!'

Porsha Gibeon, een naam om te onthouden. Een naam om te koesteren, zegt pap. Hoe kan ik hem de schuld geven? Levine

Gibeon. Klinkt Joods, maar zijn naam blijkt uit een boek met namen te zijn geplukt. Chagrijnig en verknipt, lomp en liefhebbend op hetzelfde moment. Een beetje aan de maat. Belangrijkste fitnessstraining: voetbal kijken op televisie. Een echte *couch potato*, een bankhanger, zeker geen globetrotter zoals mam. Hoewel ik niet weet of ze tegenwoordig nog steeds de wereld ronddraaft. De enige plekken die pap bezoekt zijn het Discovery en National Geographic-kanaal. Of Google Earth wanneer hij in de stemming is voor iets 'wilds'. De tweede bank in ons huis heeft zijn eigen aardappel, mijn broer Stern. Ja, nog zo'n geweldige naam. Een andere grote wens van mam en pap. Ze wilden een boot en ze eindigden met de achterkant van een schip. Want dat betekent Stern: 'achtersteven van een schip'. Mijn oudere broer Stern. Fulltime gamer. Fulltime nietsnut. Letterlijk een bankhanger, aangezien hij de meeste tijd van de dag op de bank ligt. Samen met mijn kat Shades. Oh, da's waar ook... Mijn fout. Ik heb mijn mooie, grijsharige Maine Coon-kat gekregen na het lezen van het boek "Fifty shades of Grey". Gezien zijn wilde gedrag in de nacht, denk ik dat Shades veel meer dan vijftig tinten te bieden heeft aan de dames. Mijn Shades, de dekhengst van de buurt. Dus nu ken je mijn familie. En ik? Wat valt er over mij te zeggen? Porsha Gibeon. Cum laude afgestudeerd maar niet in staat een baan te vinden. Ik kon zelfs geen vriend vinden. Dus werd ik ondernemer. Een ontwerper van T-shirts. Geïnspireerd door pogingen die Nola had gedaan om haar eigen kleding te maken. En met 'pogingen' bedoel ik echt 'pogingen'. Geloof me; niemand zal geïnteresseerd zijn iets uit haar kledingkast te kopen. Het is duidelijk dat Nola geen modeontwerpster is. Maar ze is wel een geweldige singer-songwriter. Wachtend op haar vijftien minuten roem. Of misschien slechts een paar seconden. Wie zal het zeggen?

Iemand had een poster op het hek van de begraafplaats geplakt. De aankondiging van een Bruno Mars-concert leek niet

op zijn plaats. Funky muziek en begrafenissen gaan niet goed samen.

Godzijdank was het een zonnige dag. Op een of andere manier zorgde de zonneschijn ervoor dat het kerkhof eruitzag als het park in het centrum van ons godvergeten dorpje. Maar voor de zekerheid liep ik zo snel als ik op mijn hoge hakken kon. Alsof de vampiers tijdens het daglicht zouden ontwaken. Hee! Dat zou een geweldige titel zijn voor een roman van Stephen King... “Het ontwaken van het daglicht” ...Eng!

Ik strompelde over het grindpad, mijn stiletto naaldhakken zakten weg in de grond onder de kiezelstenen van de stille en verlaten begraafplaats. Ik begon te rennen alsof de grafstenen elk moment omhoog zouden komen. Stelde me voor dat een zombie á la Jack Nicholson me achterna zat, terwijl hij riep: ‘Hieeeeer is Johnny!’ Eindelijk bereikte ik de lobby. Het nieuwe territorium van Zola. Zola’s Zone. De veilige zone.

‘Porsha!’ schreeuwde Nola in een van haar favoriete zwarte designs. ‘Zo fijn je te zien!’

‘Dat kan ik me voorstellen,’ zei ik en keek terug naar de grafstenen achter me. Nog steeds niet zeker of de bewoners onder de grond zouden blijven. ‘Ik weet niet hoe het met jou zit, Nola, maar ik ben wel aan koffie toe!’

‘Een momentje! Ik zal de baas vertellen dat ik een pauze neem en dat kunnen we weg.’

Nola liep naar de backoffice. Stiekem boog ik me zo ver mogelijk over de balie heen. Of beter gezegd, ik klom half op de balie en probeerde een glimp op te vangen van haar nieuwe werkgever, toen ik me doodschrok van een stem achter me.

‘Kan ik u helpen?’

Een warme stem, maar toch moest ik er van rillen. Onmiddellijk gleed ik van de balie af. Op het moment dat mijn

hoge hakken de grond raakten, bogen mijn trillende knieën door als grassprietjes. Twee sterke handen waren er, precies op tijd, om me te vangen voordat ik mezelf verder in verlegenheid kon brengen. ‘Sorry,’ was het enige wat ik kon stotteren.

‘Voor zover ik weet, zijn fitnesslessen in de sportschool aan de andere kant van de weg.’

Ik moet hem minutenlang hebben aangekeken en zou dat blijven doen als Nola zich niet had bemoeid.

‘Hé Daniel, ik zie dat je mijn vriendin Porsha al hebt ontmoet?’

‘Porsha?’ vroeg hij met de verbaasde toon in zijn stem die ik al mijn hele leven gewend ben te horen.

‘Ja, zoals de auto...,’ zuchtte ik voordat hij het zou zeggen.

‘Een naam om te onthouden,’ voegde hij er glimlachend aan toe.

Een mooie glimlach die ik niet kon negeren. Een lach die mij vastgreep, vast hield en mij plaagde.

‘Zullen we gaan?’ Nola maakte een einde aan de betovering.

‘Wat gaan we doen?’ vroeg ik verrast.

‘Koffiedrinken? Samen happen? Daarom ben je me toch komen opzoeken?’ vroeg ze. Haar ogen rolden van Daniel naar mij en weer terug, alsof ze naar een partijtje tennis aan het kijken was.

‘Oh ja, zeker...,’ zei ik zonder oogcontact met Daniel te verliezen.

‘Heb je tegen mijn vader gezegd dat je weggaat?’ vroeg Daniel aan Nola.

‘Ja, dat heeft ze al gedaan,’ zei een grijssharig exemplaar van Daniel. Hij stond in de deuropening van de backoffice. ‘Kan ik je even spreken Dan?’

‘Ik kom eraan pap,’ antwoordde Daniel. ‘Geniet van de lunch dames!’ glimlachte hij en liep weg.

De betovering was definitief verbroken. Tenminste voorlopig. Maar het zaad van de liefde was gezaaid.

‘Eindelijk...,’ zei Nola toen Daniel naar de backoffice ging. ‘Er zijn een paar dingen die ik je moet vertellen Porsha. Ik heb je hulp nodig...’

‘Waarom...?’ begon ik. Toen kreeg ik mijn bewustzijn terug en vroeg: ‘Hoe kan ik mijn beste vriendin helpen?’

‘Blij dat je weer op je beide benen staat...’

2

De lunchroom was nieuw in de stad.
Goede koffie. Niet geweldig, gewoon goed.
Maar de muffins... verbazingwekkend!

‘Ik moet een paar van deze muffins mee naar huis nemen, Nola. Ik weet zeker dat pap ze geweldig zal vinden. Als Stern ze tenminste niet als eerste te pakken krijgt. Weet je, het is leuk om in hetzelfde huis te wonen, maar drie volwassenen is een beetje druk.’

‘Laat mij die muffins voor je kopen,’ zei Nola beleefd.

‘Wat is er mis met jou?’ vroeg ik. ‘Waar is mevrouw *Het kan me niks schelen?*’

‘Ik zei het je toch, ik heb hulp nodig,’ zei ze.

‘Oké, ik ben een en al oor. Vertel me wat je dwars zit.’

‘Ik heb een plek nodig om te slapen...’

‘Maar... maar... je bent net verhuisd naar je nieuwe appartement. Waarom wil je nu al weer vertrekken?’

‘Ik wil niet, ik moet. Als je begrijpt wat ik bedoel.’

‘Nee! Zeg me dat je het niet hebt gedaan!’ Ik ken Nola’s al sinds mijn kindertijd. Ik wist wat ze allemaal uitvat. Ik kon het gewoon niet laten om te lachen. Nola ook niet.

‘Oeps, ik heb het weer gedaan...,’ zei ze lachend door haar tranen.

‘Wil ik het weten...? Nou ja, dat is een domme vraag; natuurlijk wil ik het weten. Vertel op...’

‘De huisbaas... Zijn vrouw betrapte ons in hun bed.’

‘Nolaaa...’

‘Ja, ik weet het... maar ik kon het niet laten...’

‘Kom op Nola, ik weet dat je dat niet hebt gedaan. Wat is er gebeurd? Werkelijk?’

Ze lachte, wat me ervan overtuigde dat ze me alleen maar voor de gek had gehouden. ‘Je kent me. Ik haatte de witte kamer die ik huurde. Dus ik moest het zwart schilderen. Dat moest gewoon.’

‘Ja-ha, dat moest,’ zei ik, blij dat Nola niet met die enge oude viespeuk die zich huisbaas noemde, had geslapen. ‘Laat me raden, je bent vergeten toestemming te vragen?’

‘Ik heb de kamer gehuurd, dus dan is die van mij, nietwaar?’

‘Kun je het niet herstellen? Opknappen?’

‘Misschien... als ik hem niet had verteld dat hij mijn reet konden kussen.’

‘En... Is dat alles?’

‘Nou... ik heb misschien nog een paar dingen gezegd. En misschien ben ik vergeten de huur op tijd te betalen...’

‘Ehm... Kun je niet bij, ehm... Daniel blijven?’

‘Ik vroeg me al af hoe lang het zou duren voor je zijn naam te noemen. Daniel Fallon is de zoon van mijn baas. Ik kan het me niet veroorloven om mijn baan te verliezen. Ik ben daar net begonnen.’

‘Nee, stel je voor dat je daar niet meer zou kunnen werken...’

‘Het is een leuke baan Porsha! Ik vind het werk leuk. En de omgeving is leuk.’

‘Nola, hoe kun je het in godsnaam leuk vinden op de begraafplaats te werken?’

Nola nam niet de moeite om me te antwoorden. Ze liep naar de toonbank, joeg de jongen achter de kassa, die niet had gemerkt dat de zwarte godin hem benaderde, de stuipen op het lijf, Hij keek alsof de dood voor hem stond. ‘Wat wil je?’ zei hij struikelend over zijn woorden.

‘Je ziel,’ zei ze, terwijl ze haar stem verlaagde en de jongen nog banger maakte. ‘Oh kom op! Leef je onder een steen?’

‘Ik denk dat ik dat beter aan jou kan vragen,’ durfde hij te lachen.

‘Oké dan, soul brother. Geef me wat van die muffins.’

Met een papieren zak gevuld met vers gebakken, heerlijk ruikende muffins, kwam ze terug. Haar ogen starden nog steeds naar het plafond. ‘Wat een idioot,’ zei Nola, sympathiek als altijd.

‘Je wilt eigenlijk bij mij logeren, of niet?’ vroeg ik.

Ze gooide de muffins op het tafeltje. Zo’n leuk Frans bistrotafeltje, dat amper groot genoeg is om er één kop koffie op te zetten. Ik voelde Nola’s ogen door mijn ziel priemen. ‘Waarom denk je dat ik zo vaak je hachje heb gered?’

‘Oh, ik dacht dat je het deed omdat je mijn vriendin bent. Nu zeg je me dat vriendschap niet gratis is.’

‘Dat is het zeker niet watje. En nu wil ik even afrekenen.’

‘En nu ga je me zeker ook nog vertellen dat je je spullen al hebt ingepakt. Het staat allemaal al achter in je auto te wachten, toch?’

‘Nou,’ lachte ze. ‘Dat was ik wel van plan als ik niet zoveel spullen had.’

‘Heb ik even geluk.’

‘Ja, je kent me. Al die heksenrituelen vereisen veel ceremoniële instrumenten.’

‘Oké, ik zal het aan papa vragen.’

‘Levi vindt het niet erg,’ zei ze met een zelfverzekerde grijns op haar gezicht. ‘Hij is dol op mij.’

‘Misschien, maar hij is vooral dol op zijn privéruimte.’

‘Er is meer dan genoeg ruimte in jouw huis. Het enige wat je moet doen is zorgen dat je van je broer afkomt.’

‘Dat, Nola, dat vereist meer dan een heksenritueel!’

‘Goed. Ik ga in mijn boeken spitten om een mooie spreuk te vinden!’

‘Kan niet wachten tot er iets gebeurt. Hoe dan ook, is Daniel Cullen nog vrij?’

‘Cullen?’ aarzelde ze kort. ‘Je bedoelt Fallon.’

‘Oh ja, Cullen is die jongen uit de Twilight Zone.’

‘Zieke grap Porsha. Echt, een heel ziek grapje.’

‘Je kent mijn gevoel voor humor.’

‘Ja, dat klopt. Jij noemt het humor. Maar goed, hij is niet mijn type. Dus als je bereid bent om de rest van je leven in duisternis door te brengen. Als je zonder zonlicht kunt leven, dan mag je hem van mij hebben.’

‘Zal hij een vampier van me maken? Zoals Bella?’

‘Moet ik gokken? Ik denk dat je eerder door de bedwantsen wordt gebeten dan door hem.’

‘Tot zo ver de romantiek.’

‘Dat heb je verdomd goed gezien Porsha. Geen romances met mijn baas.’

‘Jammer. Dan moet ik harder werken om succes te hebben met mijn Tees.’

‘Blijf bij de T-shirts, lieffie. Blijf bij de Tees.’

‘Ik maak nu wat meer tekstshirts. De laatste ontwerpen deden het goed, dus als je een paar mooie regels of citaten hebt. Dat zou me enorm helpen.’

‘Oh shit, dat vergat ik je te vertellen. Ik heb er gisteren een gemaakt. Wat dacht je van:

GIRLS

LOVE FUN

erals

‘Serieus Nola? *Fun-erals*? *Meiden zijn gek op uit-vaart*? Aan wie denk je dat ik verkoop? Zombies betalen je niet.’

‘Nou, ik zou er een kopen.’

‘Goed, dan maak ik er een speciaal voor jou. Maar vertel het alsjeblieft aan niemand. Ik ben bang dat mijn bedrijf dan explosief zal groeien.’

‘Een simpel ‘dank je’ zou al goed zijn, weet je. Nu moet ik mezelf bedanken.’

‘Sorry. Heb ik je gevoelens pijn gedaan?’

‘Hmm, dat zou eigenlijk wel kunnen,’ zei Nola.

‘Wat?’

Ze zwaaide expressief met haar armen, alsof ze in de lucht schreef: ‘Thank You - rself’; bedank jezelf.

Ik was verrast. In gedachten stelde ik me voor hoe dat er op een T-shirt uit zou zien:

THANK

YOU

rself

Het leek erop dat Nola me net een hele mooie quote gaf. In ieder geval iets om vanavond uit te werken. Ik weet het, ik zei vanavond, de werkdag van de ondernemer eindigt nooit. Maar dat vind ik niet erg, sommige van mijn beste ideeën zijn midden in de nacht ontstaan. ‘Weet je, misschien werkt dat wel Nola. Je geeft me echt de indruk dat ik papa moet overtuigen om een kamer aan je te verhuren.’

Nola glimlachte. ‘*Thank You – rself*; bedank jezelf Nola’, zei ze.

3

Terwijl Nola terugkeerde naar het kantoor, om de bedrijfswagen voor haar verhuizing te regelen, ging ik terug naar huis. Thuis waar mijn kleine kamer was ingericht als het hoofdkantoor van mijn nieuwe imperium: *Porsha's Tees*. Ik moet een betere naam bedenken, zei ik tegen mezelf toen ik mijn auto voor het oude huis parkeerde. De stoep voor het huis was er net zo slecht aan toe als de huizen langs de weg. Hoewel ons huis er niet eens zo slecht uitzag. Dat is natuurlijk omdat pap strikt zijn tweejaarlijkse schilderbeurt in ere houdt. Om het jaar klimt hij de ladder op om het hout te verven. En elk jaar is het een verrassing welke kleur het wordt. En hoe pap zal eindigen omdat hij meestal twee of drie keer van de ladder valt. Het stoort hem niet. Hij maakt zich ook niet druk om de kleur. Niet dat hij kleurenblind is. Hij is vooral bezorgd over de kosten. Elke kleur verf die in de aanbieding is in het weekend dat hij van plan is om de buitenmuren te schilderen, voldoet. Hij neemt niet eens de moeite om de oude lagen te verwijderen. Zodoende leven we in een huis dat door al onze burens het *Rainbow House* wordt genoemd; het Regenbooghuis. Ik weet het niet zeker, maar soms heb ik het gevoel dat groepen kunststudenten onze straat bezoeken om het beroemde, nooit eindigende Levine Gibeon Art Project te bestuderen. Binnen een paar jaar zullen we beroemder zijn dan het Miami Deco District. Misschien moeten we samenwerken met Christo en het hele huis in roze plastic wikkelen? Tenminste, als hij die dingen nog steeds doet; ik heb de laatste tijd niets over hem gehoord.

Misschien was hij het wel die met mijn moeder is weggelopen? Genoeg Porsha! Laat je fantasie niet met je aan de haal gaan.

Ik parkeerde mijn oude brik in zijn positie in de museumrij. Iedereen die hier toevallig voorbijkomt en niet bekend is met onze mooie buurt zou denken dat hij in Cuba is beland. De rij oldtimers is een perfecte basis voor een automobielmuseum. Op een dag zal ik een T-shirt ontwerpen met die oude auto's erop. Op een dag... Op het moment ben ik te druk bezig met het ontwerpen van mijn Tekst Tees. Daar moet ik ook eens een betere naam voor verzinnen...

'Pap?' schreeuwde ik toen ik ons huis binnenkwam. 'Ben je thuis?' Ik verwachtte niet dat hij op dit tijdstip van de dag thuis zou zijn. Maar het was toch echt zijn auto die op de kleine oprijlaan voor ons huis stond. Langzaam maar constant zijn olie daar lekkend. De olievlekken, die gedurende al die jaren hun weg naar de straat hadden gevonden, hadden een ander soort kunstwerk gecreëerd. Zoals stalactieten of stalagmieten of hoe die drip drop druppel dingen in grotten ook worden genoemd. 'Pap?' probeerde ik nog een keer. Het enige geluid dat ik hoorde was Stern die waarschijnlijk van de ene spelcomputer naar de andere was overgestapt. Vreemd, dacht ik. Waarom zou hij zijn auto hier parkeren, hij zou op dit moment van de dag les moeten geven.

Ik liep de trap op, ging naar mijn kamer, annex kantoor, annex de ontwerpstudio, gooide mijn tas op mijn bed, annex het bureau, annex de bank en liep naar pap's kamer. Zijn deur was dicht, wat betekende dat hij daar binnen was. 'Pap?' vroeg ik en klopte op de deur.

'Ga weg!' mompelde een norse oude stem.

'Waarom ben je hier, pap? Moet je niet lesgeven?'

'Er is niets of niemand om les aan te geven Porsha. Laat me nu alleen.'

‘Ben je ziek? Pap? Voel je je wel goed?’

‘Ik moet gewoon even liggen.’

‘Dat doe je nooit pap; niet in de middag. Zo oud ben je nog niet. Wil je dat ik een dokter bel?’

‘Laat me nou gewoon even, wil je?’

Het geluid van zijn stem veranderde van knorrig naar vervelend. Tijd om verder te gaan. Maar ik moest eerst over Nola vragen.

‘Nog één ding, pap, dan laat ik je daar helemaal alleen lijden...’

Na een korte stilte en een paar zeer diepe zuchten stelde hij uiteindelijk een van zijn uitbundige vragen: ‘Wat?’

‘Ik heb vanmiddag geluncht met Nola.’

‘Goed voor je. Goh. Ik ben echt blij dat je dit moment van geluk met mij hebt gedeeld,’ momperde de oude man in zijn slaapkamer.

‘Nee pap. Dat is het niet. Ik heb geluncht met Nola en zij heeft me iets gevraagd. Iets wat ik jou moet vragen. Nou, eigenlijk moet ik het je vertellen.’

‘Wat?’ vroeg de eerst vervelende en nu irritante stem.

‘Nola is uit haar appartement gezet.’

‘Wordt dit verhaal nog beter?’ vroeg Levine ingetogen.

‘Ze vroeg me of ze hier een tijdje kon blijven,’ zei ik met mijn meest opgewekte stem. Ik lachte zelfs om het beter te laten klinken.

‘Ik hoop dat je nee hebt gezegd?’

‘Pap! Ze staat op straat. We moeten haar helpen.’

‘Weet ze niet dat ze tegenwoordig van... die nieuwe dingen hebben voor mensen zoals zij?’

‘Wat voor soort dingen?’

‘Leger des Heils. Opvangcentra. Elke plek is goed zolang het niet in mijn huis is.’

‘Kom op pap. Ze kan bij mij blijven. Het duurt maar een paar dagen, zodat ze een andere plek kan vinden.’

‘Pardon? In jouw kamer blijven? Heb je je kamer de laatste tijd nog gezien? Elke lommerd, elke vintage shop, zou een moord doen om alle spullen die jij in je kamer bewaart te krijgen.’

Schuldig, realiseerde ik me. Het opstapelen van kleding, schoenen, tassen en accessoires lijkt een van mijn specialiteiten te zijn. Het is echter een ziekte die ik gemeen heb met veel meisjes. Nooit te veel spullen, altijd te weinig kasten en opslagruimte. Niets om je druk over te maken. ‘Hoe zit het met de kelder dan?’ probeerde ik.

Mijn vriendelijke Grizzlybeer nam de tijd om de nieuwe optie te overwegen. In plaats van het antwoord dat ik verwachtte, zwaaide de deur voor me plotseling open. De open deur had licht naar de donkere gang moeten brengen, maar het bleef donker om me heen. Levine Grizzly, die in de deuropening stond, blokkeerde al het licht. Ergens diep in zijn lichaam, ik denk dat het helemaal bij zijn tenen begon, probeerde een rommelend antwoord er uit te flappen: ‘*Mijn kelder?*’

‘Nou, ze kan niet op jouw kamer blijven, toch?’

‘Met andere woorden, Porsha Gibeon, je komt naar mijn kamer om mijn toestemming te vragen, maar in feite heb je je vriendin al verteld dat ze in dit huis kan blijven? In *mijn* huis?’

‘Hé jongens!’ schreeuwde Stern van beneden. ‘Er staat een lijkwagen voor onze oprit.’

‘Bemoei je met je eigen zaken Stern!’ schreeuwde pap terug, klaar om zijn ruzie met mij voort te zetten.

Ik kon geen woord zeggen. Een lijkwagen voor ons huis? Oh nee Nola, zeg me dat je dat niet hebt gedaan! Ik rende naar het dichtstbijzijnde raam, net op tijd om te zien hoe Nola de eerste dozen uit de lijkwagen haalde. Ze gaf ze aan een man. Dezelfde man die me deze ochtend al had gevangen. Ik bedoel... hij heeft me gevangen, begrijp je?

‘Zijn we klaar?’ vroeg pap, die nu vlak achter me stond.

Ik staarde naar de wagen van de lijkschouwer. ‘De auto van het bedrijf had ze gezegd...’

Terwijl mijn vader zijn kans greep om naar de dans macabere in zijn voortuin te kijken, rende ik naar beneden. Stern hield zich niet bezig met de nieuwkomer in ons huis. Hij nam niet eens de moeite om naar de knappe jonge man te kijken die haar hielp. Stern was terug in positie en speelde al een nieuw spel; plat op zijn bank liggend.

‘Nola!’ Ik huilde bijna. Met een onschuldige stem voegde ik eraan toe: ‘Oh, hallo Daniel... ik had je niet gezien.’

Daniel Fallon glimlachte vriendelijk terwijl hij probeerde twee zware koffers te dragen. Kortademig antwoordde hij: ‘Hallo, miss Fitness!’

Omdat mijn blik op de donkere prins was gericht, vergat ik mijn beste vriendin helemaal. Ik merkte niet dat ik haar in de weg stond. Nola droeg een stapel dozen voor haar die haar uitzicht blokkeerde. Ze zag niets, maar voelde wel iets. Mij!

‘Verdomme, mother fu... r!’ schreeuwde Nola luidkeels. ‘Waarom sta je daar?’

Ik keek naar haar, liggend op de vloer, bedekt met Nola's zwarte strings en bh's. Drie mannen staarden me aan. 'Oh, nu kun je wel ineens je bank verlaten!' riep ik tegen Stern, terwijl ik probeerde te vermijden om naar Daniel te kijken.

'Kelder!' Was alles wat pap zei toen hij de lading vracht zag die zijn nieuwe huurder het huis binnenbracht. Of probeerde naar binnen te brengen; de inhoud van drie dozen lag nu over zijn oprit verspreid.

Nola keek me aan. 'Je hebt toch wel met hem gesproken?'

'Misschien is het nu een goed moment om hem de muffins te geven,' verontschuldigde ik me.

Daniel Fallon deed alsof hij een echte heer was, liep naar me toe en hielp me weer overeind. 'Bedankt,' zei ik zonder hem in de ogen te kijken. Mijn twee eigen couch potatoes hadden het slagveld al verlaten. Als er werk aan de winkel is, zijn de Gibeon-mannen verdwenen. Hun levensmotto.

'Waar is Levi?' vroeg Nola; wachtend met haar vredesaanbod, een tas vol met muffins. 'Oh sorry,' zei ze, terwijl ze naar Daniel en mij keek. 'Ik stoer toch niet hoop ik?'

'Nee, nee,' zei Daniel. 'Ik heb Porsha alleen maar van de vloer geholpen.' Hij kon de ernstige blik van Nola's ogen niet negeren en haastte zich terug naar de auto. 'Laat me de rest van je spullen halen...'

Nola negeerde me en ging verder met papa en Stern. Ik keek rond. De oprit was gevuld met dozen, koffers en veel zwarte lingerie. Er liepen enkele burens voorbij. Ze stopten voor ons huis om Daniel te informeren naar de prijzen. Hij keek verbaasd en probeerde wanhopig uit te zoeken waar Nola heen was gegaan. 'Sorry mensen, we trekken hier in. Het is geen openbare verkoop in de tuin.'

‘Oh, je gaat hier wonen? Leuk je te ontmoeten, wij zijn de Hamptons. We wonen aan de overkant van de straat,’ zei het bejaarde echtpaar.

‘Oh, ik begrijp het. Nou, ik ga niet verhuizen. Mijn werknemer... Ehm, mijn vriendin verhuist.’

Ik ken dat nieuwsgierige stel al mijn hele leven. Ze woonden hier al voordat pap en mam dit huis kochten. In die tijd nog een saai, eenkleurig huis. De Hamptons hebben pap’s multi gekleurde universum nooit kunnen waarderen. Als ze niet zo nieuwsgierig waren, zouden ze waarschijnlijk niet eens meer met hem praten. Hun nieuwsgierigheid weerhield hen nooit om contact te blijven houden. Jammer. Dit waren de burens waar ik zonder kon. Net zoals pap dat kan.

‘Mijn vriendin komt bij ons logeren, dus we hebben het druk. Dag Mevrouw en meneer Hampton!’ zei ik. Het oudere echtpaar haastte zich stilletjes naar hun huis. Ik bleef helemaal alleen achter met Daniel.

En een stapel linnen.

4

Toen Daniel was vertrokken, helaas..., heb ik Nola geholpen om zichzelf in onze kelder te installeren. ‘Sorry voor de puinhoop, Nola. Ik wist niet dat je hier zo snel zou zijn.’

‘Oh, daarom miste ik de rode loper.’

‘Oeps!’

‘Het is goed. Ik ben al lang blij dat ik een plek heb om te blijven.’

‘Heeft pap je iets gezegd?’ vroeg ik voorzichtig.

‘Zoals wat?’ zei ze verbaasd.

‘Ik weet het niet. Hij was thuis toen ik aankwam terwijl hij moest lesgeven. Het verbaasde me. Hij heeft me niet verteld waarom hij niet aan het werk was.’

‘Nou, hij heeft er niets over gezegd tegen mij. Eigenlijk zei hij helemaal niets. Weet je zeker dat hij het niet erg vindt dat ik hier blijf?’

‘Om eerlijk te zijn, hij was niet enthousiast over het plan,’ zei ik. Ik herinnerde me hoe mijn vader onaangenaam reageerde op mijn vraag. Zijn reactie maakte me ongerust. Ik bedoel, ik ken zijn humeur, maar zelfs voor hem was dit gedrag nogal ongewoon. Vooral omdat hij echt dol is op Nola. Hun karakters komen overeen. Misschien zelfs meer dan zijn karakter